

ZON EN OCHTENDNEVEL IN DE WINKELSTRAAT.

Galerij te Amsterdam
(foto J. P. Staartjes. A'dam).

haar persoon.... echt zooals een kerstdiner echt is voor den hongerigen jager, als de tafel niet slechts beladen is met voedsel, maar versierd met bloemen.

„Maar je ziet er uitstekend uit, schat, veel beter dan vroeger. Jonger, sterker, levendiger dan ooit. En je bent nog al den heelen nacht op reis geweest!”

„Ja, Drusil,” zei Gifford, „maar ik ging naar jou toe en naar.... dezen.”

„Gifford, je bent veranderd. Wat is er gebeurd? Ben jij het werkelijk? Wat breng je voor mij mee van ginds?”

„Dit... en dit... en dit...” Hij kuste haar telkens weer. „En daar komt geen einde meer aan. Maar ik heb er voor betaald. lieve. Ik heb een heeleboel achter mij gelaten.”

„Och, daar geef ik niet om. Wat heb je achter gelaten.... Hè? Wat gebeurt daar?”

Men hoorde het schuifelen van voetstappen over de trap. Kenny en zijn helper kwamen naar beneden, met een kist tusschen hen in. Boven op lag een groot portret van een vrouw, een zeer mooie vrouw in avondtoilet. Gifford, die over zijn schouder ernaar keek, zag een uitdrukking op het onverstoorbare gelaat van zijn huisknecht, half trotseering, half vrees. De achtertrap was beter geweest om dat vrachtje beneden te brengen, zooals Kenny nu bedacht.

„Dat is een gedeelte van hetgeen ik achterliet,” zei Gifford met vuurrood gelaat. „De origineelen heb ik gelaten in de ledige ruimte.”

„Giff!”.... Drusil's oogen werden alweer vochtig. „Heb je mijn brief gelezen? Ik vergat dien. Ik bedoelde, dat je dien niet zou te zien krijgen.”

„Ja, ik las hem. Maar het bevel om het huis van dien rommel te zuiveren had ik gegeven, eer ik den brief vond. Dat behoefde niet herhaald te worden.”

Kenny vroeg bedaard: „Wat zal ik met deze dingen doen, mijnheer?”

„Gooi ze op de vuinisebelt.... Neen, wij moeten die niet daarmee belasten. Zet ze ergens neer en de eerste maal, dat ik er kans toe zie, zal ik ze meenemen op een zeiltochtje en ze zoo ver mogelijk overboord gooien.”

„Gifford, wat is er met je stem gebeurd? Die klinkt juist zooals ze was jaren geleden.” Drusil keek hem met een angstig gezicht aan. „Ze heeft dat dikke geluid verloren.”

„Het is niet alleen die overvloedige vetlaag, die verloren is

geraakt. Ik heb je een heeleboel te vertellen, Drusil en hoe spoediger ik het kan doen, hoe beter het is.”

„Maar ben je werkelijk ongedeed?” De schitterende oogen werden een beetje moederlijk. „Ik kan het niet begrijpen, dat je... maar hoe gevoel je je?”

„Beter dan ooit te voren. Ik ben erdoor gekomen als een ouderwetsch schip door een orkaan, veel van de deklading is overboord gegaan... ongetwijfeld nuttige dingen, maar er is niets bij, dat niet vervangen kan worden. En, dat zal gauw gebeuren.”

„Je bent altijd zoo'n beetje geheimzinnig in je spreken geweest, lieve schat, maar nu is er wel iets heel bijzonders over je; ik kan het niet begrijpen.” Haar oogen bleven onderzoekend op hem gevestigd. „Als je ooit een tweelingbroeder had gehad, zou ik zeggen, dat hij het is.”

„De beste van de twee dan,” antwoordde Gifford. „Laten wij aannemen, dat de slechtste verdronken is. Er was een massa aan dien deugniet, dat waardeloos was.”

Een kinderjuffrouw verscheen en Drusil wendde zich tot haar.

„De kinderen hebben honger,” zei zij in het Fransch. „Geef hun wat te eten, het is al over tijd.”

„Bien, madame.”

De gouvernante sprak bedaard met den kleinen Giff en zijn zusje Anna. De jongen stond met zijn stevige beentjes van elkaar, een vingertje tusschen de tandjes, die er uit zagen als pareltjes, intens zijn vader aankijkend. Anna, die haar moeder bij haar rok vasthield, keek hem ook zoo vreemd aan en Gifford, haar aanziende, verwonderde zich, of dat kleine meisje ook iets eigenaardigs aan hem zag met haar kinderlijke intuïtie, die er toch niet geheel zeker van was.

De twee protesteerden niet, toen ze weggebracht werden. Giff begon de gouvernante in een gebroken Fransch iets te vertellen over hun rit: „Un chien qu'a manqué d'être écrasé...” Het leek, zooals Gifford bij zich zelf bedacht, dat zij niet alleen de Fransche taal, maar ook Fransche gehoorzaamheid geleerd hadden.

Hij voelde de donkere oogen van de gouvernante met een vreemde uitdrukking op hem gevestigd, waarin een beetje verwijt scheen te schuilen en hij bedacht, dat zij als een lid van het gezin scheen behandeld te worden en, dat hij haar ook een woordje had moeten toespreken.

(Wordt vervolgd.)